

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: X. C. D., nar. X,
bytem M. L.
právně zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21
Praha 4

v řízení o žalobě ze dne 11. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j.
MV-137777-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR Odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytového správního řízení Praha VI. č.j. OAM-22305-16/ZR-2022 ze dne 21. 6. 2024 bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle ustanovení § 77 odst. 3 písm. b), odst. 5 stejného zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce pobýval mimo území ČR nepřetržitě nejméně od 7. 12. 2011, tj. den po platnosti cestovního dokladu č. X do dne příletu na území ČR tj. 5. 3. 2022, tedy po dobu delší než 6 let.
2. Rozhodnutím žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. MV-137777-4/SO-2024 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) bylo rozhodnuto o odvolání žalobce tak, že bylo zamítnuto a jím napadené rozhodnutí bylo potvrzeno s odůvodněním, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce nebyl na území ČR zhruba 11 let. S ohledem na obsah ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jenž neobsahuje liberační důvody, se žalovaná nezabývala důvody nepřítomnosti žalobce na území. V řízení nebyly zjištěny žádné doklady či skutečnosti prokazující v uvedeném období jakékoli aktivity žalobce na území. Žalobce mohl po celou dobu řízení i v rámci odvolacího řízení doložit doklady prokazující, že od roku 2011 do roku 2022 pobýval na území, avšak netvrdil žádné konkrétní skutečnosti a tyto ani neprokázal.

II. Žaloba

3. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se žalobce domáhal zrušení ve výroku uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, jímž mu žalovaná podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušila platnost povolení k trvalému pobytu a stanovila mu lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
4. Žalobce svou žalobou namítal, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje své rozhodnutí, neboť naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb při aplikaci a výkladu právních norem a své rozhodnutí tak zatížila nezákonností a nepřezkoumatelností.
5. Za prvé má žalobce zato, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a nebylo učiněno vše pro zjištění, kdy odcestoval a kdy přicestoval na území ČR, aby mohla být konstatována doba jeho nepřítomnosti. Pokud žalobce od samého počátku popíral, že by měl být mimo území ČR po dobu tvrzenou správním orgánem, nic žalované nebránilo provést žalobcův výslech, jenž byl nezbytným. Správní orgán argumentuje informacemi ze systému KODOX, který však začal fungovat dříve, než je tvrzené vycestování dle správního orgánu, což znamená, že daná informace není relevantní, neboť pokud by žalobce vycestoval dne 7. 12. 2011, tato informace by již byla v systému, navíc měl žalobce vízum do roku 2016. Rovněž v napadeném rozhodnutí chybí bližší informace k uvedenému systému, např., zda fungoval ve všech státech EU a od kdy, aby bylo možné jednoznačně konstatovat, že žalobce nemohl cestovat i jiným způsobem.
6. Žalovaná se blíže nezabývala tím, že od přicestování žalobce do zrušení jeho trvalého pobytu uplynula doba téměř 3 let, po níž se zde integroval, vytvořil si zázemí, obstarává si

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

finanční prostředky pro živobytí a splácení dluhu, přičemž pracuje i podniká, tedy zrušení jeho pobytu by bylo s ohledem na tyto skutečnosti nepřiměřené a bude mít fatální dopad do života žalobce, neboť mu fakticky bude znemožněn návrat do ČR a žalobce bude mít zásadní problém při prokázání příjmů s ohledem na to, že správní orgány zpravidla příjmy ze zahraničí či potenciální příjmy, jež mohou žalobci plynout v případě vyhovění jeho žádosti, neakceptují, přičemž zažádání si o jiný druh pobytu je nemožné, neboť z Vietnamu lze podávat pouze žádosti o sloučení rodiny či studium, což správní orgány pominuly.

7. Žalobce dále vyjádřil zásadní nesouhlas se závěry správních orgánů týkajícími se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. S ohledem na absenci zjištění všech hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce, jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná. K této argumentaci je dále uvedeno, že žalobkyně (správně žalobce) žije na území ČR již od roku 1998, řádně zde pracuje a podniká a obstarává si tak finanční prostředky pro obživu sebe, své rodiny, splácí dluh, jenž v případě zamítnutí žaloby bude nedobyvatelný, neboť příjmy ve Vietnamu sotva stačí na obživu. Jediným přáním žalobce, jenž se plně integroval do české společnosti, je přivést si sem svoji rodinu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 1. 2025 zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, jež by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce pobýval mimo území nejméně cca 11 let. Pokud dlouhodobě žil mimo území, musel si obstarat finanční prostředky za účelem úhrady svých životních nákladů, popř. životních nákladů své rodiny. V zemi původu má žalobce manželku a děti, avšak žádní rodinní příslušníci v Cizineckém informačním systému uvedeni nejsou, tudíž nevyplývá žádná rodinná vazba žalobce na území. Na území ČR žalobce pracuje jako OSVČ, přičemž není zřejmé, jakou živnost by nemohl provozovat v zemi původu. Dluhy, jež žalobce splácí, zmiňuje až v žalobě, přičemž není zřejmá ani jejich výše. Žalovaná v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s odvolacími námitkami, jakými úvahami se při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů řídila, a je proto přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Navrhla proto, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Průběh řízení

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
10. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, a souhlas účastníků, soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

V.

Posouzení věci soudem

11. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž jeho přezkumná činnost respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. – takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. S ohledem na charakter a rozsah žalobních námitek považuje soud za potřebné uvést, že úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace, tedy zabývat se všemi stěžejními námitkami žalobce, jež mohou zahrnovat i některé dílčí a související námitky.
13. Ze správního spisu má soud mj. za zjištěné následující skutečnosti:
14. Řízení o zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo s žalobcem zahájeno z moci úřední v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu, přičemž podnětem zahájení řízení bylo sdělení Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, kam se žalobce dostavil s tím, že ztratil původní cestovní doklad a předložil nový s platností od 4. 1. 2022 do 4. 1. 2032, přičemž požádal o přenos pobytového oprávnění tzv. D/VR/99 s odůvodněním, že mimo území pobýval více než 6 let. Dle cizineckého informačního systému žalobce disponuje povolením k trvalému pobytu od 22. 5. 2016 a nebyly zjištěny žádné rodinné vazby na území. Poslední ohlášený cestovní doklad žalobce č. X byl s platností do 6. 12. 2011, do něhož byl vlepen pobytový štítek s platností do 22. 5. 2016. Až dne 16. 3. 2022 nahlásil žalobce nový doklad s platností od 4. 1. 2022 do 4. 1. 2032. Poslední hlášenou adresu místa pobytu měl žalobce na a adrese V. s platností od 4. 6. 2008 do 31. 5. 2011 a následně až dne 6. 9. 2022 nahlásil novou adresu místa pobytu – P. 5. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území s platným cestovním dokladem dne 5. 3. 2022, jiné přílety a odlety známy nejsou, přičemž systém hraniční kontroly KODOX je používán od 1. 11. 2011. Z pobytové kontroly provedené dne 28. 6. 2022, 29. 6. 2022, 12. 7. 2022 a dne 20. 7. 2022 na adrese P. 10, vyplynulo, že žalobce nemá označen zvonek jménem, označen nebyl ani jménem tehdejšího ubytovatele žalobce, přičemž obyvatelé domu žalobce dle předložené fotografie nepoznali s tím, že jej v domě neviděli, neví, že by v domě bydlel. Následně proběhla pobytová kontrola dne 22. 11. 2022 na adrese P. 5, v přízemí tohoto domu je večerka provozovaná žalobcovou rodinou, byt označen jménem žalobce nebyl. Synovec žalobce a matka uvedli, že žalobce byl z rodinných důvodů několik let ve Vietnamu, zpět se vrátil před cca 1,5 rokem. Dle jejich sdělení na uvedené adrese sdílí žalobce společnou domácnost se svou matkou a jejím manželem. Dle ČSSZ byl žalobce evidován jako OSVČ od 4. 6. 1988 do 31. 12. 2007, přičemž mu vznikly dlužné zálohy na důchodové pojištění ve výši 18 827 Kč za období od roku 1998 až 2007. Ke dni 4. 8. 2022 nebyl žalobce registrován jako zaměstnanec ani jako zaměstnavatel. Z popisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že nejsou žádné informace o odsouzení žalobce, tento byl projednáván pro přestupek dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu pozdního prodloužení trvalého pobytu, byla mu uložena pokuta 3 000 Kč, rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 3. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*“
16. Pro posouzení žalobou napadeného rozhodnutí dle výše uvedeného ustanovení je nezbytné posoudit, zda bylo prokázáno naplnění v zákoně uvedené podmínky. V řízení bylo zjištěno, že žalobce je od 22. 5. 2006 držitelem povolení k trvalému pobytu. Správnímu orgánu žalobce ohlásil jako svůj poslední cestovní doklad X, jenž byl platný do 6. 12. 2011, a do něhož byl vlepen pobytový štítek s platností do 22. 5. 2016, přičemž až dne 16. 3. 2022, po příjezdu z Vietnamské socialistické republiky, se žalobce dostavil ke správnímu orgánu, kde nahlásil cestovní doklad s platností od 4. 1. 2022 do 4. 1. 2032. Správní řízení bylo zahájeno na základě podnětu Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, k němuž se žalobce dostavil a sám uvedl, že pobývá mimo území ČR více než 6 let a předložil fotokopii nového cestovního dokladu, jenž neobsahoval žádné odletové nebo příletové razítko. Správnímu orgánu je zároveň známo, že do jeho cestovního dokladu bylo vylepeno vízum D/VR č. CZE010214574 s platností 23. 2. 2022 do 21. 8. 2022, na základě něhož žalobce přicestoval na území ČR dne 5. 3. 2022. Poslední hlášenou adresu na území ČR měl žalobce s platností od 4. 6. 2008 do dne 31. 5. 2011 a novou adresu nahlásil až dne 6. 9. 2022 od tohoto data. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, jež prověřovala pohyb žalobce, vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval dne 5. 3. 2022 a jiné odlety či přílety známy nejsou.
17. Systém KODOX je používán od 1. 11. 2011, do té doby se překračování hranic občany EU neevidovalo. Žalobce byl v evidenci jako OSVČ od 4. 6. 1998 do 31. 12. 2007, ke dni 4. 8. 2022 není registrován jako zaměstnanec ani jako zaměstnavatel. Při nahlášení nové adresy pobytu na území ČR dne 6. 9. 2022 správnímu orgánu předložil doklad o zajištění ubytování s platností od 7. 7. 2022 do 31. 3. 2023.
18. Dospěl-li správní orgán na základě uvedených skutečností k závěru, že žalobce pobýval mimo území ČR minimálně po dobu od 7. 12. 2011 do 5. 3. 2022, pak ohledně počátku této doby vycházel ze skutečnosti, že platnost tehdejšího žalobcova cestovního dokladu č. X skončila dne 6. 12. 2011, a teoreticky tedy nejpozději tohoto dne mohl z území ČR odcestovat. Zároveň však je nezbytné uvést, že nelze říci s jistotou, a správní orgány to ani netvrdí, že právě tohoto konkrétního dne žalobce z ČR odcestoval. Naopak, právě s ohledem na zavedení systému KODOX od 1. 11. 2011, lze předpokládat, že žalobce z ČR odcestoval již před uvedeným datem, neboť v opačném případě by byl jeho odlet z území ČR evidován. Žalobce ani netvrdil, že by z ČR odcestoval jindy, kdy konkrétně či jiným způsobem a kterým. I kdyby, zcela teoreticky, žalobce na území ČR z Vietnamu přicestoval a zpět z něj odcestoval v období před zavedením systému KODOX, tedy před datem 1. 11. 2011, pak by ani tato skutečnost na rozhodnutí správních orgánů nemohla nic změnit. Důvodem je, že žalovaná dále vycházela z toho, že žalobce přiletěl na území ČR dne 5. 3. 2022, což vyplývá z cestovního dokladu žalobce č. X, jenž obsahuje pouze odletové razítko z Vietnamu a příletové razítko do ČR, přičemž obě jsou datována 5. 3. 2022. Z uvedeného vyplývá, že žalobce pobýval mimo území ČR po dobu téměř 11 let a závěry žalované ohledně stanovení doby, po niž byl žalobce mimo území ČR, jsou proto logické a podložené provedenými důkazy.
19. Jak již bylo uvedeno, žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

k nim a eventuálně i navrhnout jejich doplnění. K podkladům rozhodnutí se vyjádřil až právní zástupce žalobce, přičemž žalobce, ačkoli měl tuto možnost, ve správním řízení netvrdil, že by po inkriminovanou dobu pobýval na území ČR, a v tomto ohledu nepředestřel žádné konkrétní tvrzení a v průběhu správního ani soudního řízení nepředložil ani žádný důkaz, jenž by toto prokazoval. Je tedy zřejmé, že přestože byl žalobci povolen trvalý pobyt na území ČR s platností od 25. 10. 2005, tento žalobce po převážnou dobu nevyužil.

20. Pokud tedy žalobce žalované vytýká, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a správní orgán neučinil vše, co mohl pro zjištění, kdy žalobce odcestoval a kdy přicestoval tak, aby mohl konstatovat dobu jeho nepřítomnosti a neprovedl za účelem tohoto zjištění jeho výslech, ačkoli žalobce od samého počátku popíral, že by byl mimo území ČR po celou dobu konstatovanou správním orgánem. Z obsahu spisu je dle soudu zřejmé, že toto tvrzení nemá oporu ve správním spise a naopak, žalobce sám zastupitelskému úřadu sdělil, že byl mimo území ČR po dobu delší šesti let. Žalobci přitom nic nebránilo uvést konkrétní skutečnosti a předložit či navrhnout důkazy dokládající a prokazující, že po část inkriminované doby pobýval na území ČR, tuto dobu konkretizovat a zároveň se vyjádřit např. k okolnostem a důvodům jeho údajného návratu do ČR. Tuto argumentaci však žalobce v průběhu správního řízení ani v náznaku nepředestřel. Není proto zřejmé, proč by měl správní orgán nařizovat provedení žalobcova výslechu za situace, kdy žalobce byl zcela nečinný, netvrdil nic ohledně svého údajného návratu do ČR a svůj výslech v této ani v jiné souvislosti nenavrhoval.
21. Žalobce dále žalovanému vytýkal, že od přicestování žalobce do zrušení jeho trvalého pobytu uplynula doba téměř tří let, za niž se žalobce v ČR integroval, vytvořil si zázemí, obstarává si finanční prostředky na živobytí, splácení dluhu a zrušení jeho pobytu je s ohledem na tyto skutečnosti nepřiměřené, neboť bude mít fatální dopad do jeho života.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
23. Zákon sice výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, avšak žalovaná se jí v souladu s judikaturou v rozsahu, který byl adekvátní žalobcově argumentaci, zabývala. V té souvislosti je třeba uvést, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo nebezpečí, že napadené rozhodnutí bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Manželka a děti žalobce žijí trvale ve Vietnamu a v ČR žije pouze jeho matka a synovec, jak vyplývá z obsahu spisu. Byl to přitom právě žalobce, který v minulosti i přes možnost legálně žít a pracovat v ČR, ji na základě vlastní úvahy opustil a po dobu cca 11 let žil ve Vietnamu. Stěží lze za této situace považovat za věrohodné jeho tvrzení o fatálním negativním dopadu na jeho soukromý a rodinný život

v případě vycestování do Vietnamu. Existenci svého dluhu, jenž může splatit jen v případě, že bude pracovat v ČR, žalobce zmínil až v podané žalobě a nelze proto žalované vytýkat, že se jeho existencí nezabývala. Zároveň je s ohledem na judikaturu na místě uvést, že ani existence dluhu žalobce by na rozhodnutí žalované žádný vliv mít nemohla. Z tohoto důvodu ani soud nemá zato, že napadené rozhodnutí způsobí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a s hodnocením zjištěných skutečností žalovanou se soud zcela ztotožňuje.

24. Žalovaná se s naplněním podmínek pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a tedy primárně s odůvodněním svého závěru, že žalobce pobýval mimo území po dobu delší 6 let náležitě vypořádala a své závěry opřela o skutečnosti, jež byly v řízení prokázány. Soud proto žalobu neshledal důvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

25. Právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo žalované, již však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. 7. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.